

VERMIST

Schrijver: Ellen De Vriend

ISBN: 9 7894 0374 5107

© Ellen De Vriend

Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERMIST

Ellen De Vriend

KAREN

Vrijdag 14 november

‘Het is niet eerlijk, mam,’ briest Melissa. ‘Als ik om zes uur niet thuis ben gaan jullie gewoon eten en nu Joost er niet is zitten we hier maar te wachten.’ Ze kijkt me verontwaardigd aan met haar ijsblauwe ogen en slaat demonstratief haar armen over elkaar. ‘Ik heb honger!’

‘Joost heeft het druk,’ zeg ik automatisch, terwijl ik me naar de kookplaat keer om de hamburgers in de pan nog een keer om te draaien. Ik hoor het mezelf zeggen: ‘druk’. Vandaag las ik in een blad dat de meeste mensen tegenwoordig voornamelijk bezig zijn om todolijstjes af te werken en dat vond ik erg herkenbaar. Ik heb een man, dochter, werk, huis en tuin en een continu schuldgevoel vanwege al mijn tekortkomingen. Ik verwacht dat Joost gewoon zo naar huis komt, alsof hij geen uur te laat is. Maar wat Melissa zegt is waar. Een glimlach trekt over mijn gezicht.

‘Je hebt gelijk. We gaan eten!’ Ik druk de inductieplaat uit en pak de groentepan op om deze af te gieten. Naast de hamburger op het bord schep ik wat tot prut gekookte broccoli en te hard gebakken aardappelen.

Maura spitst haar oren bij het woord ‘eten’, maar legt haar kop terug op haar voorpoten. De West Highland white terriër heeft haar bak met droge brokjes al leeg.

Melissa en ik zitten tegenover elkaar aan de keukentafel. Een vluchtige blik op mijn horloge. Tien voor zeven. Waar blijft Joost toch? Hij neemt zijn mobiel niet op. Hij kan toch zelf ook wel bedenken dat ik wil weten waar hij uithangt?

Mijn boosheid gaat langzaam over in ongerustheid. Zo kalm mogelijk probeer ik een aannemelijke reden te verzinnen voor het feit dat mijn man te laat thuis is. Voor Melissa doe ik alsof er niets aan de hand is, maar ik ben blij dat ik kan afluimen en aan haar blik kan ontsnappen. Ik pak de borden van de tafel en spoel ze af onder de koude kraan.

‘Ga je mee, Mau?’ Melissa houdt de deur naar de woonkamer open. Maura staat op en loopt naar de deur. Haar nagels tikken op de grote donkergrijze plavuizen. ‘Ze mag niet op de bank, hè, Melis!’

Melissa rolt theatraal met haar ogen. ‘Dat weet ik heus wel, hoor! Dat heb je al honderd keer gezegd.’

Met mijn heup tegen het aanrecht geleund check ik nog eens of ik geen app heb gemist, want Joost is nu echt belachelijk laat. We appen elkaar vaak de hele dag door als we even tijd hebben.

Het display licht op. Niets. Weer toets ik Joosts nummer in. Ik krijg direct zijn voicemail. 'Hoi lieverd,' roep ik als de schelle pieptoon zwijgt. Ik klem de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en ruim ondertussen de tafel af. 'Waar ben je toch? Bel me even!' Als ook de borden in de vaatwasser staan doe ik de klep dicht. Het apparaat doet zijn werk 's nachts omdat we dan goedkopere energie hebben. Terwijl het koffiezetapparaat pruttelt, poets ik het aanrecht schoon en neem de keukentafel ook meteen mee. Joost is waarschijnlijk gewoon weer vergeten om zijn mobiel aan te zetten. Of hij is ergens op het platteland waar zijn telefoon geen bereik heeft. Misschien is de batterij wel leeg. Er zit een enorme onrust in mijn lijf, steeds probeer ik hem te bereiken. Hij kan ons toch wel even ergens bellen?

Een uur later zit ik op de bank en trek met mijn tanden aan een los velletje naast mijn duimnagel. Ik begrijp er niks van. Het is niets voor Joost om niet even een berichtje met uitleg te sturen. Ik kan me niet herinneren dat dit ooit eerder is gebeurd. Maar hij is een volwassen man, geen kind dat in zeven sloten tegelijk loopt. Ontevreden staar ik naar mijn zwijgende mobiel. De tekst van zijn voicemail ken ik al uit mijn hoofd: 'Dit is het nummer van Joost van Autorijschool Roelink. Ik kan nu niet opnemen, maar spreek een bericht in, dan bel ik je zo snel mogelijk terug.' Een idioot bericht eigenlijk. Hij heeft zijn meest sexy stem gebruikt. Jonge meiden van zeventien, achttien jaar komen daar heus niet op af, maar hij denkt daar vast anders over met zijn achtendertig jaar. Ik grijns. Hij denkt dat hij nog altijd twintig is. Zodra het woord 'veertig' valt, betreft gegarandeerd zijn gezicht, terwijl ik dacht dat alleen vrouwen daar last van hadden.

Op de salontafel verschuif ik de pot met de roze hortensia, zodat Melissa naar het grote televisiescherm aan de muur kan kijken. Het geluid staat hard, maar de hagel die tegen de ramen klettert overstemt dit nog. Traag glijden de ijzige witte dotjes langs de ramen naar beneden. Het is beestenweer en het lijkt erop dat het nog slechter wordt.

Ik sla de krant van vandaag open en blader er doelloos in. Normaal lees ik veel artikelen, vooral het lokale nieuws omdat ik over sommige onderwerpen als journalist ook zelf heb geschreven. En soms zit er iets

interessants bij waar we op de redactie iets mee kunnen doen vanuit een andere invalshoek.

‘Had Joost misschien een afspraak en ben je dat vergeten, mam?’ vraagt Melissa, zonder haar blik van de televisie af te wenden.

Ik zucht even en probeer zo gewoon mogelijk te antwoorden. ‘Lieverd, ik kan het me niet herinneren. Maar het is niets voor hem om zoveel later thuis te komen zonder iets te laten weten: geen appje, geen telefoontje, niets.’

Ik pak de weekplanner van het haakje aan de binnenkant van de kast en glijd met mijn vinger langs de data. ‘Hier staat ook niets op. Het kan best dat op het laatste moment een afspraak is ingepland of dat ik niet goed heb geluisterd toen Joost vertelde dat hij een afspraak had. Of hij is het eenvoudigweg vergeten te vertellen. Het zal wel een misverstand van mijn kant zijn.’ Ik probeer zowel mezelf als Melissa te sussen, maar diep vanbinnen weet ik dat het een leugen is. Logisch nadenken en rustig blijven, houd ik mezelf voor.

In de keuken haal ik een beker koffie voor mezelf en voor Melissa een glas sinas met een rietje.

Vanaf de bank kijk ik naar buiten. De omgeving ziet er even donker uit als ik me voel. Bij elke auto die de straat in komt, veer ik op in de hoop dat het een blauwe Peugeot is. Maar steeds rijden ze ons huis voorbij.

De klok tikt de seconden weg en dan de minuten.

Mijn blik valt op Joosts grijze trui, die slordig over de leuning van de stoel hangt. Hij was gisteren rond halftien thuisgekomen en de halve fles wijn die we nog hadden staan, smaakte zo goed dat we nog een fles opentrokken. Het bodempje dronken we in bed op, nadat we de sterren van de hemel hadden gevrijd. Met een glimlach op mijn gezicht sta ik op en loop weer naar het raam. Ik kijk op mijn horloge. Bijna halfnegen. De minuten glijden traag voorbij. Ik neem een slok van mijn bijna koude koffie en ril.

‘Mam?’ Melissa legt haar hand op mijn arm.

‘Wat?’

‘Mag ik een koekje? Ik heb honger.’

Maura spitst haar oren en komt met haar kop schuin aan mijn voeten zitten. Ze kijkt omhoog en duwt haar snuit tegen me aan.

‘Nou, vooruit dan maar. Ik denk dat in de trommel nog wel een chocoladekoekje zit. Geef Maura maar een hondenkoekje.’

Blij huppelt ze naar de deur met een kwispelende Maura in haar kielzog.

‘Ik moet even naar het toilet. Let jij op de telefoon voor het geval dat Joost belt?’ Of iemand anders die iets weet, denk ik erachteraan.

Melissa propt een stuk koek in haar mond en knikt. Ze likt de chocolade van haar vingers. Een donkerbruine haarlok valt voor haar ogen.

Zittend op de wc kijk ik weer op mijn horloge. Dertien minuten voor negen. Al wel honderd keer heb ik de afgelopen drie uur bedacht wat ik nou moet doen. Hij heeft vast een ongeluk gehad... of erger. Overal is een verklaring voor, houd ik mezelf voor. Maar mijn gedachten vliegen alle kanten op. Nog een halfuur, dan ga ik het ziekenhuis bellen. Met mijn polsen onder het koude water van de wastafel probeer ik zo rustig mogelijk in en uit te ademen. Ik droog mijn handen half af, de rest veeg ik aan mijn broek droog. Terug in de woonkamer houdt Melissa haar mobiel omhoog. ‘Ik zal hem nog eens bellen.’ Ze toetst het telefoonnummer in en luistert.

Neem op, neem op, denk ik, maar ik zie Melissa’s teleurgestelde gezicht.

‘Weer zijn voicemail, mam.’ Ze drukt het gesprek weg. ‘Ik vind het maar stom, hoor!’

‘Ik begrijp ook niet waar hij is, meisje. Wie weet had hij een leuke band, moest hij bij de garage wachten en was zijn mobiel leeg. Zoiets zal het wel zijn. We moeten een beetje geduld hebben.’

‘Ja...’ Even is het stil. Dan zegt ze met een trillende stem: ‘Maar dan had hij in de garage toch even naar ons kunnen bellen?’

Het houdt haar bezig en ik merk wel dat ik haar niet voor de gek kan houden, hoe graag ik dat ook wil. ‘Ja, dat is waar.’ We zwijgen.

‘Ga je zo je tanden poetsen en je pyjama aandoen? Dan kom ik je zo instoppen.’ Zesentwintig minuten over negen. Op mijn iPhone zoek ik het nummer van het ziekenhuis. Als hij daar binnengebracht is hadden ze mij toch wel gebeld? Maar mogelijk was zijn identiteit niet bekend, hoewel zijn rijbewijs altijd in zijn portemonnee zit en het kenteken van zijn auto toch ook makkelijk is na te trekken. Niet als hij beroofd is en in elkaar geslagen. In het ziekenhuis is niemand binnengebracht die voldoet aan het signalement van Joost. De telefonist adviseert mij om de politie te bellen.

‘U spreekt met Karen Roelink. Mijn man is altijd om zes uur thuis en nu is hij al bijna vier uur te laat. Is er misschien bij u iets bekend over

hem?' Mijn stem trilt als ik eraan toevoeg: 'Een aanrijding of een ongeluk?' Beelden van Joost die bloedend en gewond in zijn auto ligt, wachtend op hulp, dringen zich op. Misschien wel buiten de auto in de vrieskou. Hoelang is dat vol te houden zonder dat... Hard bijt ik op mijn onderlip. Een snik ontsnapt aan mijn keel en ik druk mijn vingers tegen mijn trillende mond. De gedachte is onverdraaglijk.

'Nee, er is niets bekend bij ons. Uw man is waarschijnlijk een bekende tegengekomen of hij is vergeten om een afspraak aan u door te geven. Hij komt heus nog wel opdagen, neemt u dat maar van mij aan,' zegt de agent laconiek.

'U denkt er gemakkelijk over, maar ik ken mijn man. Dit is niets voor hem. U moet dat toch serieus nemen?' Ik hoor zelf hoe hysterisch ik klink.

'Is hij depressief of afhankelijk van medicijnen?' 'Nee...' zeg ik aarzelend.

'Als u ja had geantwoord, had ik wel direct actie ondernomen. Het is nu een...' Hij breekt zijn zin af om een collega te groeten die weggaat. '... categorie twee-vermissing en dat is niet direct alarmerend. Heeft u gekeken of hij persoonlijke spullen heeft meegenomen of zijn auto?'

Ik slik een kreet van frustratie in. 'Al zijn spullen zijn gewoon thuis, maar hij is wel weg met zijn auto. Hij is rijsschoolhouder, het geeft een beetje moeilijk les zonder auto,' zeg ik droog.

De agent grinnikt. 'Strikt genomen is er geen aanwijzing voor een misdrijf, dus kunnen we de eerste vierentwintig uur nog niets doen, mevrouw,' zegt hij onverstoord. 'Volwassen mannen komen wel vaker niet thuis. Na een aantal dagen duiken ze vaak vanzelf weer op. Iedere volwassene heeft het recht om even spoorloos te zijn.'

Ik weet dat er niets klopt van wat hij zegt, maar dat interesseert de agent geen bal. De hele situatie maakt me bang.

'U kunt hier een formulier in komen vullen maar u kunt het ook even aankijken tot morgenochtend.'

'Mijn dochter ligt op bed, dus ik kan niet zomaar weg. En ik wil nu niet van huis omdat mijn man misschien nog belt.'

'Dat begrijp ik. Ik noteer zijn kenteken wel alvast en als we zijn auto signaleren dan bellen we u. Wat voor auto heeft hij?'

'Het is een blauwe Peugeot 2008 met het kenteken 89-SRX-7.'

De agent typt. 'Zo, dat heb ik. We kijken naar hem uit, mevrouw.'

Aan de toon van de agent hoor ik dat dit gesprek wat hem betreft lang genoeg heeft geduurd.

Waarom hij het onzin vindt om direct een zoekactie te beginnen is me een raadsel. 'Graag. Dank u wel.'

'Geen dank. En maakt u zich geen zorgen.'

Zuchtend verbreek ik de verbinding als ik de kiestoon hoor. 'Maakt u zich geen zorgen,' herhaal ik schamper. Ik pak Joosts trui van de stoel en druk de zachte wol tegen mijn gezicht. 'God, wat moet ik nu doen?' Met mijn ogen dicht snuif ik zijn geur op. Ineens schiet ik weer vol. Mijn tranen op de trui veroorzaken donker grijze vlekken.

Een zacht geluid achter me. Terwijl mijn keel wordt dichtgeknepen door tranen zie ik Melissa op de drempel staan in haar flanellen Hello Kitty-nachthemd, een beetje witjes en met een vrijwel kale beer in haar armen. Haar haren zitten in de war. De knuffel is al compleet gereviseerd, van extra opvulsel tot opnieuw vastgeplakte ogen, maar moet nog elke nacht mee naar bed.

'Was je met Joost aan het bellen? Ik hoorde je praten.'

Snel wrijf ik met mijn trillende hand de tranen van mijn wangen. 'Nee, lieverd. Voor de zekerheid heb ik even naar het ziekenhuis en de politie gebeld. Maar er is niets over hem bekend.'

'Dat is toch goed, dat ze niets weten. Dan is er niets ergs met hem gebeurd!' Ze loopt naar me toe. Sporen van tranen glinsteren op haar wangen die rood zien van de slaap. 'Ik kan niet slapen, mag ik nog even bij jou?'

'Kom maar. Ik vind het ook gezellig dat je nog even hier blijft.'

Ze kruipt dicht tegen me aan op de bank en trekt haar benen op, warm weggestopt in het nachthemd.

Ik sla mijn arm om de smalle schouders van mijn kind, knuffel haar en steek mijn neus in de zachte krullen die naar Zwitsal ruiken. Een warm gevoel stroomt door me heen, maar ook een zekere melancholie. Ik denk aan de tijd dat ze een baby was en ik haar 's nachts de fles gaf. Vol vertrouwen kijkt ze naar me op. Met haar negen jaar voelt ze zich vaak al zo groot, maar op dit soort momenten is er van haar bravoure weinig meer over. Ik was de hemel te rijk toen ze werd geboren. Ik had zo graag nog meer kinderen gekregen, het liefst dochters. Maar ik werd nooit meer zwanger. Sinds Joost en ik samen zijn hoop ik weer op een wonder.

De spanning trekt uit Melissa's lichaam en een kwartier later is ze diep in slaap. Slaapdrongen help ik haar weer naar haar bed. Ik aai over haar zachte wang en geef haar voorzichtig een zoen.

'Welterusten.'

‘Mag de deur openblijven?’ vraagt ze met haar ogen dicht. ‘Natuurlijk, meisje.’

Het licht in de gang laat ik aan. In de keuken schenk ik een bodempje likeur in, in de hoop dat ik van de goudkleurige vloeistof wat rustiger word en dat ik kan bedenken wat ik nu moet doen. Het idee om Mirjam, Joosts zus, te bellen, verwerp ik bijna direct. Ze is acht jaar ouder en bemoedert hem sinds hun ouders zijn overleden. We kunnen het redelijk met elkaar vinden, al is zij een heel ander type dan ik. Als ik haar nu bel, dan zaai ik mogelijk onnodig paniek en doet zij de hele nacht ook geen oog dicht. Maar er is beslist iets mis.

Het wordt halfelf, elf uur. Ik klap mijn laptop open en zet hem aan. Nippend aan de likeur open ik eerst mijn mail, maar behalve een bericht over drie nieuwe volgers op mijn Twitteraccount is er niets. Ik kijk op Facebook en scrol omlaag langs de foto’s en berichten. Maar niets kan mijn aandacht nu vasthouden. Ik voel me onrustig, mijn hart lijkt wel op hol te zijn geslagen.

De stilte wordt drukkender en alleen verstoord door hagelbuien. Ik doezel weg op de bank en iets na middernacht besluit ik gapend om toch maar naar mijn bed te gaan. Misschien moet ik een dutje doen? Ik zie enorm op tegen mijn lege bed en de nachtmerries die mij wachten. Als ik opsta voel ik me licht in mijn hoofd. Zoveel heb ik toch niet gedronken?

‘Ga maar even een plas doen,’ zeg ik tegen Maura en ik houd de keukendeur voor haar open. Ik zie haar onderlijf op de stoep zakken en haar staart parmantig omhoogsteken. Ze komt terugrennen met haar tong uit haar bek en schudt zich uit. Binnen gaat ze op de mat zitten, waar een oude handdoek ligt om haar poten af te doen.

Ik draai de achterdeur op slot en doe de twee knippen erop. Als ik in de duisternis tuur is het net alsof er iemand naar me kijkt, maar ik zie niemand. Alles is donker in de tuin. Even blijf ik doodstil staan, trillend over mijn hele lichaam. Alles staat op scherp. Wat is er allemaal aan de hand? Resoluut draai ik me om. Maura is al in haar mand gaan liggen. Als zij niets hoort zal ik het me wel verbeelden. Ik kriebel haar even achter de oren en haar ogen zakken al bijna dicht.

‘Waar is het baasje toch, Mau?’ zucht ik. Maar het hondje reageert er niet op.

In de slaapkamer leg ik mijn iPhone op het nachtkastje, kleed me uit en trek mijn slaapshirt aan. Terwijl ik mijn tanden in de badkamer poets gaan mijn ogen over Joosts scheerspullen, tandpasta en

tandenborstel. Alles staat precies op de vertrouwde plek. Met een klap sluit ik het kastje. Natuurlijk staan al zijn spullen er. Waarom zouden ze er niet staan?

Bibberend van de kou lig ik alleen in het tweepersoonsbed. Mijn knieën trek ik op tot onder het shirt. Ik lig altijd dicht tegen Joosts warme lijf aan. Pas nu besef ik hoe bijzonder het eigenlijk is wat ik altijd als vanzelfsprekend heb ervaren.

KAREN

Zaterdag 15 november

Het is donker om mij heen als ik me voor de zoveelste keer omdraai. Ik lig te woelen in het bed dat nu veel te groot is, maar echt slapen doe ik niet door de martelende onzekerheid. Mijn hand glijdt over zijn plek die leeg en onbeslagen is. Elke vezel van mijn lichaam verlangt naar hem. Maar hoe harder ik probeer om verklaringen te vinden, hoe harder de waarheid zich aan me opdringt. Ik wil hem gaan zoeken, maar als zelfstandig rijkschoolhouder heeft Joost geen baas en geen collega's, dus heb ik geen flauw idee waar ik moet beginnen. Ik dep mijn ogen droog, snuit mijn neus en trek het dekbed wat hoger op. Mijn neus is ijskoud. In mijn slaperige *state of mind* probeer ik de dingen die moeten gebeuren op een rijtje te zetten, maar ik krijg geen logisch stappenplan bedacht. Ik gaap langdurig.

De digitale cijfers van de wekkerradio lichten op in het donker en geven 04.41 aan als ik overeind schiet omdat ik denk dat ik voetstappen hoor op de oprit. Adrenaline schiet door mij heen.

Ik sla het dekbed van me af en voel de koude lucht op mijn huid. Op mijn blote voeten loop ik naar het raam, schuif het overgordijn een klein stukje opzij en kijk naar buiten. Met mijn voorhoofd tegen de koude ruit gedrukt zie ik de uitgestorven, donkere straat. Ijskoude condensdruppels lopen langs mijn gezicht. Takken bewegen heen en weer en een straatlantaarn knippert als voorbode dat hij ermee gaat stoppen. Wat ik ook gehoord heb, Joost was het niet. Een snik ontsnapt aan mijn keel.

Rillend kruip ik terug in bed, half verblind door tranen. Allerlei scenario's schieten door mijn hoofd. De hagelstenen tikken hard tegen het raam. Ik bid tot elke god die ik kan bedenken dat Joost ergens veilig is. Dat hij snel thuis is. 'Wees gegroet, Maria, vol van genade.' De zinnen komen in me op alsof ik ze gisteren nog sprak in plaats van ruim vijftientig jaar geleden. In gedachten hoor ik mijn vader weer zeggen: 'In de oorlog zaten alle kerken vol, tóén kon iedereen wel bidden!' Hij vond het verschrikkelijk dat ik niet meer naar de kerk ging en liet geen kans onbenut om me daarop te wijzen. Zelf ging hij trouw elke zondag. Mijn moeder sloeg wel eens een keer over. Ik zou de afspraak ook met de duivel hebben gemaakt, als Joost maar ongedeerd

terugkomt. Ik sluit mijn ogen en de tranen druppen op mijn kussen. Waar is die man toch? Het overkomt me toch niet nog een keer?

Iets over halfzeven word ik wakker na een onrustige slaap. Mijn ademhaling gaat snel en mijn hart bonkt. Even staar ik naar het plafond, tot de werkelijkheid tot me doordringt.

'O god, Joost!' Paniekerig schiet ik overeind, in het angstaanjagende besef dat Joost echt weg is, mogelijk zelfs dood. Het idee dat hij ergens in een sloot of polder ligt is onverteerbaar. Mijn slaapshirt plakt aan mijn lichaam. Op de tast grabbel ik naar mijn iPhone op het nachtkastje. Tegen beter weten in bel ik zijn mobiel, maar weer krijg ik zijn voicemail. Ik druk het toestel tegen mijn borst. Zijn vertrouwde bariton stelt me een beetje gerust, hoewel ik weet dat het nergens op slaat. Misschien is Joost toch nog thuisgekomen? Ik sla het dekbed terug en sta in een paar stappen voor het raam. Maar zijn auto staat niet op de oprit.

Mijn twijfel over een goede afloop groeit. Er is iets helemaal mis.

In mijn oude joggingpak loop ik naar de gang, waar de dikke zaterdagkrant op de deurmat ligt. De katernen zijn eruit gezakt en ogen beduimeld door het vocht. Ik graai alles van de mat en stapel het zo goed mogelijk op elkaar. Op weg naar de keuken zet ik de thermostaat van de verwarming alvast op twintig graden.

Maura staat op haar achterpootjes tegen de buitendeur aan. Als ik de deur opendoe, waait er een ijzig koude windvlaag naar binnen. Ze aarzelt op de mat en met mijn voet geef ik haar een klein zetje onder haar kont. 'Nou, je wou toch naar buiten!' Snel sluit ik de deur. Ik voel me schuldig dat ik weer geen puf heb om een rondje met haar te lopen. Als ze naar de deur terugkomt en even kort blaft doe ik hem op een kiertje open.

Ik stop een koffiepad in de Senseo en kan nog net op tijd mijn kopje neerzetten voordat de dampende koffie naar buiten pruttelt. Terwijl Maura op haar brokken kauwt staar ik, met mijn handen om de warme mok, naar buiten. Ik voel me moe en gebroken, alsof ik onder een stolp zit en de wereld aan me voorbijgaat zonder dat ik er deel aan heb. Het noodlot heb ik niet zien naderen en nu weet ik niet hoe ik moet reageren. Mijn man is verdwenen en ik zit hier af te wachten... al bijna vijftien uur. Alsof ik serieus verwacht dat hij nog onderweg is naar huis. Met de mouw van mijn shirt veeg ik mijn ogen af, maar de tranen blijven komen. Ik moet toch wel íéts kunnen doen? Met mijn handen op het

aanrechtblad kijk ik naar buiten. Het is een graad of twee. De lucht is grijsblauw. Ik weet zeker dat er iets ernstigs met Joost is gebeurd. Hij zou me bellen als dat kon. Hij zou me nooit in ongerustheid over hem laten zitten. Snel neem ik de laatste slokken koffie. Ik trek aan wat ik de avond tevoren heb uitgetrokken en plak op het aanrecht een roze postit voor Melissa. Ineens heb ik haast. Ik ontgrendel de portieren van mijn Fiat 500, die op de oprit geparkeerd staat. Als ik de sleutel in het contact omdraai schiet de auto stotterend vooruit. Joost ergert zich er altijd aan dat ik de versnelling niet in zijn vrij zet. Met een vaart rijd ik achteruit de oprit af. Fijne stuifsnieuw dwarrelt door de lucht voordat het de straat bedekt met een witte laag.

Ik schakel naar de tweede versnelling en zet mijn ruitenwissers aan. Het wintert, en goed ook. Het verkeer beweegt zich in een frustrerend tempo voort over de gladde weg. Over de trottoirs lopen mensen met paraplu's en diep weggedoken in capuchons. Het is nog te vroeg voor het winkelend publiek. Een aantal rolluiken is nog naar beneden.

Ik staar door de voorruit, naar de witte wereld. Heel even meen ik Joost te zien, maar als hij omkijkt is het iemand anders. Glibberend rijd ik naar het centrum. Ik parkeer vlak bij het politiebureau. Blij met mijn kleine autootje, waarvoor altijd wel een passende parkeerplek te vinden is. Ik zet de motor uit, trek de handrem aan en blijf nog even zitten om moed te verzamelen. Ik laat me zo dadelijk niet afschepen door een agent die vastgeroest zit in protocollen. Ze moeten Joost gaan zoeken.

Ik pak mijn handtas van de passagiersstoel en stap uit. Met de afstandsbediening sluit ik de auto af. Mijn klamme handen, met daarin de sleutel, stop ik diep in de zakken van mijn winterjas. Luid tikken mijn hakken op de kinderkopjes en galmen tegen de hoge huizen, de statige rijksmonumenten die gelukkig ontsnapt zijn aan de vernieuwingsdrang van het stadsbestuur. Voor de restaurants en cafés staan de terrasstoelen hoog opgestapeld, wachtend op de eerste zonnestralen en de vele toeristen die de badplaats 's zomers aandoen. Een chauffeur in een bestelwagen kijkt me door de voorruit aan als ik het zebrapad oversteek, mijn schouders opgetrokken tegen de nattigheid. Mijn adem dampet in bleke wolkjes voor me uit en de gure wind reikt met ijzige vingers tot diep in mijn kraag.

De hal van het politiebureau is leeg. Niet dat ik een bedrijvigheid zoals in Hill Street Blues had verwacht, maar wel dat er een aantal agenten zou zijn. Aan de muur hangen posters van mannen en vrouwen die gezocht worden. Een agent van midden vijftig loopt naar de balie.

Hij grabbelt naar zijn metalen leesbril, die aan een koordje om zijn nek hangt.

‘Kan ik u helpen?’

Ik leg hem kort uit wat ik kom doen.

Hij zoekt de melding van gisteravond op. ‘Wij hebben uw man of zijn auto niet aangetroffen,’ zegt hij, terwijl hij over zijn bril heen naar zijn computerscherm kijkt. ‘Wanneer heeft u hem voor het laatst gezien?’

‘Gisterochtend. Hij ging iets voor achten weg.’ Ik bijt op de nagel van mijn pink.

‘En uw man is echt altijd precies op tijd thuis en anders belt hij u?’ Hij trekt zijn warrige wenkbrauwen op.

‘Ja, dat klopt.’ Ik zucht vermoeid.

Hij beantwoordt mijn opmerking met een knik. ‘Dan gaan we eerst maar eens wat gegevens noteren.’

Nauwgezet tikt hij de naam, het adres en de geboortedatum in op zijn toetsenbord. Hij strijkt een dunne grijsblonde lok naar achteren, die onmiddellijk weer terug over zijn voorhoofd valt.

Het voelt onwerkelijk om hier te staan en de persoonsgegevens van Joost door te geven. Het voelt alsof dit niet echt over ons gaat.

‘Mevrouw Roelink?’ zegt hij rustig.

‘Sorry,’ stamel ik. ‘Wat was uw vraag?’ Ik kijk de agent aan, knipperend met mijn oogleden die aanvoelen als schuurpapier. Ik kan niet logisch nadenken of mijn aandacht bij het gesprek houden.

De wenkbrauwen schieten weer omhoog. ‘Of uw man contant geld, een bankpas of creditcard en kleding heeft meegenomen.’ De agent articuleert zijn woorden nauwkeurig.

‘Eh...’ Ik heb geen flauw idee of mijn man extra kleding heeft meegenomen. ‘Waarom zou hij? Dat weet ik niet. Dat moet ik uitzoeken.’

‘Heeft u een foto van uw man en weet u wat hij vrijdag precies aanhad?’

Uit mijn handtas pak ik mijn portemonnee. ‘Hier heb ik wel een pasfoto...’ Mijn stem sterft weg. Ik bekijk zijn gezicht met het scheve lachje en de kuiltjes in zijn wangen. Waar ben je, vraag ik me af.

Ik leg de foto op de balie, maar zou hem liever houden. ‘Joost is bijna één meter negentig, slank en heeft donkere krullen en blauwe ogen. Hij bekijkt de wereld altijd van de zonnige kant en heeft mij geleerd om te genieten van het leven, een etentje, naar de bioscoop en een weekendje

weg. Wat hij aanhad... Een zwart gewatteerd jack, een spijkerbroek en grijze instappers. Welke trui weet ik niet...'

Hij zet zijn bril af. 'Uw man is nu,' hij kijkt op zijn horloge, 'vijftien uur ongeveer vermist. Ik ga zo zijn gegevens en die van zijn auto doorsturen via sociale media en we gaan naar hem uitkijken. Probleem is dat we pas kunnen zoeken als we iets concreets hebben. U heeft het ziekenhuis al gebeld, zei u?'

'Ja, gisteravond al. Mijn man heeft altijd zijn rijbewijs bij zich, dus hadden ze mij moeten bellen als er iets gebeurd was.' 'Als de vermissing vierentwintig uur duurt, stellen we de burgemeester in kennis van de verdwijning en gaat de melding ook naar de landelijke politiebureaus.'

Ik ben bang dat ik weer ga huilen en bijt op mijn lip. Mijn hart bonst in mijn keel en ik sta te wankelen op mijn benen.

Hij legt een visitekaartje voor me neer op de balie. 'Lukas Janssen is familierechercheur en de vermissingscoördinator in onze regio. U kunt hem altijd bellen als u vragen heeft of aanvullingen op de vermissing.' Hij tikt op een paar toetsen op het toetsenbord en werpt vervolgens een blik op zijn horloge.

We kijken elkaar een paar seconden aan, waarna ik mijn ogen van hem afwend.

'U kunt het beste familie en vrienden inlichten en kijken of u iets te weten kunt komen over zijn afspraken van die dag. U moet alles opschrijven wat hij gisteren heeft gedaan of moest doen. Afspraken met wie en waar. Zet de uren erbij en mail het naar Lukas. Het is belangrijk om zo veel mogelijk informatie te verzamelen. En neem vooral ook contact op met ons zodra uw man iets van zich laat horen, dan schrappen wij de melding.'

Ik knik. Er zit zo'n brok in mijn keel dat ik alleen nog maar kan fluisteren. 'Dank u wel.' Met het kaartje in mijn hand geklemd loop ik het politiebureau uit. De sneeuw is overgegaan in regen. Van een afstand ontgrendel ik het autoportier en snel ga ik achter het stuur zitten. Nietsziend staar ik voor me uit. Ik heb het gevoel dat ik gek word. Hoe kan dit nou? Waar is Joost?

Waar moet ik hem zoeken? Radeloos probeer ik na te denken: familie en vrienden inlichten. Vrienden hebben we niet veel. Dat komt door mij, want ik ben een einzelgänger, een huismus. Ik heb weinig behoefte aan mensen om me heen en ben niet zo goed in het maken van contacten. Met mijn middelbareschoolvrienden had ik het gezellig, maar een hartsvriendin met wie ik alles deelde had ik nooit. Niet dat ik

dat niet wilde, maar zo'n band kun je niet afdwingen. In ons gezin was dat nu eenmaal niet zo gebruikelijk. Mijn ouders hadden ook geen vrienden en waren erg op zichzelf. Feestjes en etentjes waren er wel, met de familie. Ik vier ook nooit iets, bang dat er niemand komt. Dat ik voor gek sta in een vrijwel lege huiskamer met een verdwaald familielid en een koelkast vol met hapjes. Ach, roep ik mezelf in gedachten tot de orde, zeur niet zo. Ik vermaak me altijd prima met schrijven en lezen. Naast mijn werk als journalist schrijf ik ook boekrecensies voor een paar websites. Toen ik Joost leerde kennen had ik, naast hem en Melissa, weinig meer nodig. Ik start de auto, zet de ruitenwissers aan en rijd de binnenstad uit. De tranen lopen over mijn wangen.

Ik hang mijn jas aan de kapstok, die ik nodig eens moet opruimen. Er hangen veel te veel jassen en sjaals aan.

'Waarom was je weg, mam? Ik wist niet waar je was.' Haar stem is hoog en schril.

Mijn hart schiet in mijn keel. Met een ruk draai ik me om alsof ik ergens op ben betrapt. 'Jezus, Melis, ik schrik me een ongeluk!' Met half verdoofde vingers strijk ik mijn haar naar achteren. Ik ril onbedaarlijk van vermoeidheid en kou en verlang naar een warme douche.

Melissa kijkt verwijtend naar me op, de sporen van tranen nog op haar wangen.

'Och, lieverd,' zeg ik, terwijl ik naar haar toe loop en mijn armen om haar heen sla. Ze klampt zich aan me vast, haar natte wang tegen die van mij. Haar snotneus tegen mijn trui. 'Ik was even naar het politiebureau. Ik was erg vroeg uit bed en vond het sneu om jou ook wakker te maken. Op het aanrecht heb ik een post-it voor je geplakt. Een felroze.'

'O, die heb ik niet gezien,' snuft ze. 'Mam, jij blijft wel altijd bij me, hè?'

Mijn hart springt op. Hoe zo'n kind mij weer kan laten voelen wat belangrijk is.

'Natuurlijk, liefje,' fluister ik, en ik strijk een pluk haar achter haar oor. 'Dat heb je toen toch ook gezien... toen papa...' Nu niet aan denken. Ik heb al die herinneringen niet voor niets weggestopt. 'Zonder jou kan ik immers niet.'

'Ik ook niet zonder jou,' mompelt Melissa gekalmeerd. 'Maar Joost...'

Ik leg mijn vingers tegen haar mond. 'Hij kan hier niets aan doen. We vinden hem heus wel.'

‘Echt?’

Ik knik. ‘De politie kijkt ook naar hem uit. Hij moet ergens zijn. Als jij nou een poosje tv gaat kijken, dan bel ik tante Mirjam even. Oké?’ Ik draai me om omdat ik voel hoe mijn onderlip trilt.

In het adresboek van mijn iPhone zoek ik het nummer van Mirjam en druk op de verbindingstoets. Ze is het enige familielid dat Joost en ik nog hebben, op Franky na. Meer dan ooit verlang ik naar de liefdevolle armen van mijn moeder. Maar zij is er al vier jaar niet meer. ‘Ja-ha?’

Ik zucht omdat ik de pech heb om mijn neefje aan de lijn te krijgen. Als Melissa met ‘ja’ zou opnemen, zou ik zorgen dat dit heel snel veranderde. Maar Mirjam vindt het niet erg dat haar halfgodje dit doet. Hij is volgens haar te verlegen om zijn naam te zeggen. Nou, Franky is veel, maar beslist niet verlegen.

‘Hoi Franky,’ zeg ik, ‘mag ik je mama even?’

‘Máá-háám.’ En nog wat harder. ‘Mamááááá, voor jou!’ Met een klap legt hij de telefoon ergens neer.

Voor de zekerheid houd ik mijn mobiel wat verder van mijn oor af. Aan de andere kant van de lijn hoor ik een waterval kletteren, zogenaamd rustgevende tonen van een van Mirjams newage-cd’s. Als ik ernaar moest luisteren zou ik acuut naar het toilet moeten. ‘Karen. Is alles goed?’

Ik slik, schraap mijn keel en knipper de tranen die opkomen weg. Even doe ik mijn ogen dicht om mezelf tot kalmte te manen, het machteloze gevoel en de vrees voor het ergste. ‘Mirjam!’ roep ik. ‘Heb jij je broer nog gesproken gisteren?’

‘Nee, hoezo?’ Haar stem klinkt ineens bezorgd. ‘Wat is er dan?’ ‘Joost is weg,’ piep ik, en ik barst in tranen uit.

‘Weg? Wat bedoel je?’

Ik probeer haar snotterend uit te leggen wat er gebeurd is en stik bijna in mijn eigen stem.

‘Mijn god, wat erg. En de politie, is die hem aan het zoeken?’

‘Ze kijken naar hem uit, maar het heeft nog geen prioriteit, zeggen ze. Het is geen misdrijf. Nu in elk geval nog niet.’

Een auto stopt met piepende remmen voor ons huis. Een portier slaat dicht. Hakken tikken venijnig op het tuinpad en even later gaat de achterdeur open.

Maura schiet blaffend uit haar mand en dribbelt kwispelend naar Mirjam toe. Ze snuffelt met haar glimmende, zwarte neus aan haar schoenen. Mirjam gooit de deur achter zich dicht.

‘Hoi,’ zeg ik, terwijl mijn stoel met een akelig schrapend geluid over de plavuizen schuift. Stram sta ik op. Ik voel me alsof ik ineens twintig jaar ouder ben.

‘Wat een schrik. Niets meer gehoord zeker?’ Ze ziet pips en loopt langs mij heen, direct door naar het aanrecht. Haar motoriek is altijd al nerveus en onrustig, maar nu is het nog erger dan normaal. ‘Eerst koffie, anders kan ik niet nadenken. Jij ook nog?’ Ze wacht mijn antwoord niet af en schenkt mijn mok tot de rand vol. In die van haarzelf gooit ze een scheut koffiemelk, waarna ze de mok op tafel zet.

Vermoeid laat ik me weer op de stoel neervallen.

Ze aait Maura over haar kop. ‘Vertel het nou nog eens. Hoelang is Joost nu precies weg?’ Ze kijkt scherp naar mijn gezicht.

‘Gisterochtend is hij iets voor achten vertrokken, gewoon voor een normale werkdag, en sindsdien heb ik niets meer van hem gehoord.’ Ik vouw mijn trillende vingers rond de dampend hete mok.

Mirjam laat haar gele, korte jasje over de leuning van een stoel vallen en komt tegenover me aan de keukentafel zitten. Haar ogen en neus zijn rood. Ze snuft en roert hard met een lepelkje in haar koffie.

We drinken allebei met kleine slokjes.

Ik staar haar over de rand van de mok aan.

Ze snuit haar neus en dept haar ogen droog met hetzelfde papieren zakdoekje.

‘Wat een ellende. Waar kan hij zijn?’ mompelt Mirjam.

Ik laat mijn beker zakken en haal mijn schouders op. ‘Als we dat wisten... Ik weet het niet,’ zeg ik, en ik adem diep in en uit.

‘Ik heb echt geen flauw idee.’

‘Oké, maar we kunnen toch wel iets doen?’ Ze haalt haar vingers door haar halflange haar, dat precies dezelfde kleur heeft als dat van Joost, en staart me aan. De strakke rode coltrui maakt haar dikker dan ze eigenlijk is. Haar uiterlijk is het laatste waar ze zich druk om maakt.

‘Ik weet het niet, Mirjam,’ zeg ik weer. ‘Ik kan niet eens meer nadenken.’

Ze zuigt haar adem in en laat hem langzaam weer ontsnappen. ‘Dus, de politie doet nog niet veel ondanks je aangifte? Echt belachelijk. Joost zou je nooit zo lang in onzekerheid laten zitten. Dat past niet bij hem. Hij weet hoe snel jij je zorgen maakt.’

‘De politie heeft niet voldoende mankracht om eerder achter vermisten aan te gaan,’ onderbreek ik haar.

‘Lulkoek,’ snuift ze. Ze staat op, pakt de koektrommel van het aanrecht en haalt er twee chocoladekoekjes uit. ‘Ik moet even iets eten voor mijn bloedsuikerspiegel. Jij?’

Ik schud mijn hoofd. De tweede lading koffie vreet zich in mijn lege maag en ik word een beetje misselijk. Een chocoladekoekje lijkt me nu niet zo’n goed plan. Mijn ogen dwalen af van de kauwende Mirjam, die verzonken is in haar eigen gedachten.

‘Waar is Franky eigenlijk?’

‘Bij zijn vader. Daar zou hij toch al het hele weekend zijn. Ik heb hem nu wat eerder gebracht. Gregory had een blonde huppeltrut op bezoek. Ze was er nog maar net, zei hij. Maar die muts had zijn overhemd aan, dat ook nog eens ongelijk was dichtgeknoopt. Hij doet maar. Als hij zich maar gedraagt waar Franky bij is.’

Ze reikt over de keukentafel, legt haar hand met de felrood gelakte nagels wat onhandig op die van mij en wrijft er troostend over.

Het gebaar verrast me. Mirjam is niet zo van het tonen van emoties.

‘Heb je vrienden van hem gebeld, kennissen, collega’s?’ vraagt ze met een laatste klopje op mijn hand.

‘Ik weet niet hoe ik dat moet doen. Ik heb geen idee van de nummers, die staan in zijn mobiel. Hij heeft geen adresboek of agenda, alles staat in dat ding. Tegelijk met hem zijn al die gegevens ook verdwenen,’ zucht ik. Ik wrijf over mijn gezicht. Ik voel me machteloos maar verbijt mijn tranen. Het is goed om zelf te gaan zoeken, maar waar? Ik kan toch niet in het wilde weg door de stad gaan crossen?

‘We moeten beginnen bij het begin. Ik ga rijsscholen in de buurt bellen. Ze rijden allemaal dezelfde domme rondjes door de stad. Er is vast iemand die Joost of zijn auto heeft gezien,’ zegt Mirjam. ‘Als jij de administratie eens in duikt en uitzoekt wie er gisteren les hadden? Via zijn leerlingen moeten we zijn spoor kunnen vinden.’

Ze kijkt bemoedigend en zegt: ‘We moeten positief blijven. We gaan hem vinden!’ Ze stopt het laatste stuk van het koekje in haar mond. ‘Als er een ongeluk was gebeurd, hadden we dat nu al gehoord. Omdat dat niet het geval is, zou het ook een misdrijf kunnen zijn.’

Verbijsterd schud ik mijn hoofd. ‘Een misdrijf? Waarom? Hij heeft geen cent bij zich, iedereen betaalt zijn lessen via de bank. Maar, ik ben blij dat je er bent, het is... Ik ben zo moe dat ik helemaal niet meer

logisch kan nadenken. Wat dom dat ik zelf niet heb bedacht om op zoek te gaan naar zijn leerlingen. Lekker journalist ben ik.'

Mirjam pakt haar mobiel. 'Neem maar een kijkje in de computer, misschien valt je iets op?'

Tussen de slaapkamer van Melissa en die van ons is een kleine kamer, die vroeger mijn inloopkast was en die Joost tot kantoor heeft omgebouwd. De deur staat halfopen. Aarzelend blijf ik op de drempel staan. Het voelt alsof ik zijn gangen naga en zijn privacy schend. Dat is waarschijnlijk een te groot woord. Als ik plotseling verdwenen zou zijn, denk ik niet dat er veel verrassingen gevonden worden. Ik heb geen verborgen spaarpotjes, geen stiekeme vriendjes en zelfs op Facebook staat niets bijzonders. Van mij mag Joost alles lezen.

Met een ongemakkelijk gevoel ga ik op de stoel achter het bureau zitten. Op het blad staat een foto van Melissa, een van dit jaar. Ze lacht breed naar de camera, zich niet storend aan het feit dat ze twee voortanden mist. Het hele bureaublad ligt zo vol met spullen dat ik niet begrijp dat Joost hier kan werken. Ik zet de computer aan, die luid brommend tot leven komt. Het duurt even, want het is al een oud beestje. In de tussentijd trek ik aan de bureauladen. Omdat ze niet opengaan, rijd ik de bureaustoel resoluut naar achteren en trek er met twee handen aan. Maar er is geen beweging in te krijgen. Ze zitten gewoon op slot. Wat vreemd. Waarom heeft hij dat gedaan? Zoiets doe je toch niet in je eigen huis? De dossierkast, die ik een stukje openschuif, zit vol met hangmappen met kaarten met daarop de namen van cursisten. Ik zie niets bijzonders.

Intussen is de computer opgestart. Peinzend kijk ik naar de icoontjes op het bureaublad van het beeldscherm. Moeilijk om te zoeken als je niet weet waarnaar je zoekt. In Outlook zitten behoorlijk wat mappen en ik klik er een paar open. Ik voel me nog steeds bezwaard dat ik in zijn spullen zit te neuzen.

'De rijlesplanner, dat moet het zijn,' mompel ik tegen mezelf. Als ik erop klik ontvouwt zich een agenda met rijlessen en examens. Langer dan een paar seconden mijn gedachten erbij houden lijkt vandaag onmogelijk. Ze dwalen steeds af naar Joost. Ik probeer me weer te concentreren op het scherm. Vrijdag is Joost begonnen om acht uur. Na vier leerlingen staat er van 12.00 tot 16.00 uur 'niet beschikbaar' en daarna staan ene John Eggebeen en Anthonio Karashi ingepland. Er gaat een schok door me heen. Ik leun achterover en staar nadenkend voor me uit. Waar moest Joost 's middags heen waardoor hij niet

beschikbaar was voor rijlessen? Ik breek me het hoofd over de vraag, maar weet dat ik het antwoord niet vind. Mijn hoofd is leeg. Op de bureaustoel rol ik naar de dossierkast en zoek bij de namen Eggebeen en Karashi.

Ik toets het mobiele nummer van Anthonio in en wacht tot hij opneemt. Zinloos. Voicemail. Ik druk het gesprek weg. Nu maar hopen dat ik bij John meer succes heb, anders ben ik snel klaar met mijn onderzoek. Ik toets het nummer in dat op zijn kaart staat. Een jonge stem zegt: 'John.'

'Hallo, je spreekt met Karen Roelink, de vrouw van Joost van de autorijschool. Je had gisteren om vier uur les, is die doorgegaan?'

'Nee, hij kwam niet. Lekker is dat! Ik heb hem nog een paar keer gebeld, maar ik kon hem niet bereiken.'

Ik knik, hoewel hij dat niet kan zien. 'Dat had ik wel verwacht,' zeg ik. 'Weet jij wat Joost voor de afspraak met jou moest doen?'

'Heuh? Ik snap niet wat u bedoelt.'

Ik zucht diep. 'Laat maar.'

'Wanneer heb ik nou les, of belt u daar niet voor?'

Nogmaals zucht ik. 'Daar bel ik inderdaad niet voor. Het is namelijk zo dat Joost sinds gisteren...' Ik schraap mijn keel, maar evengoed klinkt mijn stem nog steeds schor. 'Hij is verdwenen.'

'Owww. Wow! Verdwenen!' Het blijft even stil. 'En hoe zit dat dan met mijn lessen?'

'Zodra mijn man terug is neemt hij contact met je op.' 'Oké. En als hij niet terugkomt?'

Als hij niet terugkomt. De woorden resoneren in mijn hoofd. 'Ik... eh... dat weet ik niet. Bedankt voor je hulp,' stamel ik na een paar seconden, en ik verbreek de verbinding. Verward wrijf ik over mijn voorhoofd. Het duizelt me allemaal een beetje en het liefst zou ik nu in een flinke huilbui uitbarsten. Maar dat brengt me niets verder. Op de kaart van John staat dat hij drie lessen heeft gehad. Ook zit er een kopie bij van het bewijs dat hij bijna duizend euro heeft betaald.

Ik sta op het punt om de computer uit te zetten, als mijn ogen blijven hangen bij de laatste leerling van vrijdagochtend. Ik vis de kaart van Kiki Visser uit de kast, pak de telefoon en toets haar nummer in. De telefoon gaat een keer of vier over.

'Met mevrouw Visser.'

'Goedemiddag,' zeg ik. 'Met Karen Roelink van de autorijschool. Zou ik Kiki even mogen spreken?'